

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MARGO-MYSTERIE

DEEL 6: HOOFDZAKELIJK OVER TONY WYMAN

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 04/11/1962

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - muziek: Koos van de Griend

regie: **Dick van Putten**

rolverdeling:

Paul Vlaanderen: **Jan van Ees**

Ina, zijn vrouw: **Eva Janssen**

Sir Graham Forbes: **Louis de Bree**

inspecteur Raine: **Huib Orizand**

Tony Wyman: **Harry Bronk**

Mike Langdon: **Rob Geraerds**

George Kelburn: **Wam Heskes**

Linda Kelburn: **Dogi Rugani**

Charlie: **Donald de Marcas**

inspecteur Burton: **Frans Somers**

Ken Sinclair: **Dick van 't Sant**

een kelner: **Jo Vischer**

Mrs. Perkins: **Wiesje Bouwmeester**

een gevangenisdirecteur: **André Carrell**

Midge Harris: **Dick Scheffer**

Paul: (bonkt op de deur) Doe die deur open! Open die deur!

Ina: Paul! Kom nou hier! Zou je denken dat het Tony Wyman was die we daarstraks hoorden, en... dat hij ons naar boven gelokt heeft?

Paul: Ja, wacht 'ns... Wacht 'ns! Ruik je dat? Petroleum!

Ina: Ja!! Je hebt gelijk! Het... het stinkt naar petroleum... Paul, d'r... d'r brandt iets!

Paul: Ze hebben de boel in brand gestoken, Ina!

Ina: O, Paul!!

Paul: We moeten... (bonkt tegen de deur) die deur... open krijgen!! (bonkt verder - geluid van vlammen) 't Geeft niks, Ina!

Ina: Kunnen we niet door dit raam?

Paul: Nee, 't is veel te hoog, kindje. Is daar niet een balkon of een plat beneden?

Ina: Eh... nee.

Paul: Ja, dan kunnen we daar zeker niet uit.

Ina: Probeer die deur dan nog 'ns!

Paul: (bonkt verder op de deur) Hadden we maar iets om dat slot mee te forceren.

Ina: O, kijk 'ns Paul, daar!

Paul: Wat?

Ina: Daar hangt een soort eh... pook bij de schouw,

Paul: Laat 'ns kijken.

Ina: Ja, zie je, het is een pook.

Paul: Geef 'ns hier.

Ina: Zou... zou dat misschien iets zijn?

Paul: Ja, geef maar hier. We zullen 't proberen. Licht 'ns bij met de lantaren, Ina.

Ina: Ja.

Paul: Misschien kunnen we die tussen de deur en het scharnier wringen.

Paul: Hou die lantaren rustig vast, Ina.

Ina: Ja!

Paul: Ja! Dat gaat! Als die pook het nou maar houdt. Ja... Ja...! Ja! Hij doet het. Zo!

Ina: Mooi! Kom, kom nou Paul.

Paul: Nee nee. Nee, wacht even. Kom hier. Achter die deur vandaan. Hier, er kan iemand achter staan. Voorzichtig. Ik ga voor.

Ina & Paul: (hoesten)

Ina: Die rook... (hoest)

Paul: Ja. Hier is... hier is niemand. Kom... maar... Even oriënteren waar we zijn.

Ina: O, Paul, de trap staat in brand. Hier kunnen we niet langs!

stem: Help!

Paul: Wat...

stem: Help!

Ina: Wat was dat?

Paul: Ja, dat is die stem weer. Ik ben er zeker van.

stem: Help me! Meneer Vlaanderen! Ik ben op één van de kamers hier op de bovengang. Help me toch!

Ina: Het is Wyman, Paul! Hij moet hier ergens zijn!

Paul: Voorzichtig blijven, Ina. Voorzichtig!... Die verdomde rook.

Wyman: Meneer Vlaanderen! Kun je me... horen?

Paul: Ik geloof dat ie daar in die kamer is, daar links. Blijf vlak achter me, Ina.

Ina: Ja, Paul.

Paul: (stamp de deur open) Zo. Is hier iemand?

Wyman: Help me! Vlaanderen?

Ina: Daar Paul, in die hoek.

Paul: Wyman!

Ina: Hij zit... hij zit in die stoel vastgebonden. O, kijk nou toch...

Paul: Sapristi, die heeft dezelfde behandeling ondergaan als Ted Angus...

Ina: O...

Paul: ...als ik het zo bekijk.

Ina: Hij... hij ligt... hij ligt in zwijm.

Paul: Ja.

Ina: Ze hebben geprobeerd een prop in z'n mond te stoppen. Maar 't is 'm blijkbaar gelukt om 'm eruit... Kijk maar, daar... daar ligt ie.

Paul: We zullen ons moeten haasten, Ina.

Ina: We... we kunnen 'm toch zo hier niet laten?

Paul: Natuurlijk niet. Zodra ik die touwen los heb, zullen we proberen hem naar beneden te krijgen.

Ina: Ja, maar lieverd, dat gaat zeker niet langs die hoofdtrap.

Wyman: Help me, Vlaanderen, verlaat me niet...

Paul: We doen ons best, Tony. We doen ons best, jongen. Zo!... Zo...! Ja...ja... ja, zo. Die is los. Weg die rommel.

Wyman: Er is...een stenen...noodtrap aan de achterkant van 't huis.

Paul: Waar?

Wyman: Dat... dat zal... de enige weg zijn.

Paul: Ja, mooi! Wijs ons... wijs ons dan waar die is. Help jij 'ns, Ina,

Ina: Ja.

Paul: Ik neem 'm op m'n schouder,

Ina: Ja. Eén, twee...

Paul: Ja! Hup! Zo...! Nou... heb je... de lantaren?

Ina: Ja. Kun je 'm wel zo houden, denk je?

Paul: Ja, 't moet maar. 't Is moeilijk, maar het moet. Voorzichtig nou, hè? Hou je goed, Tony!
(met veel moeite geraken ze tot bij de trap)

Ina: Ja, hier is de stenen trap.

Paul: Ja. Ga jij... voorzichtig naar buiten, Ina...

Ina: Ja.

Paul: ...en geef vooral licht op die traptreden.

Ina: Ja, da's goed... Zo... hier, er is een bocht op de helft van de trap.

Paul: Ja, goed! Ga door!

Ina: Kun je 'm houden, Paul?

Paul: Ja, dat lukt wel. De arme duivel is weer buiten kennis. We moeten 'm zo gauw mogelijk weer in de frisse lucht zien te krijgen... Ah...ah...

Ina: Kun je... kun je 't zien?

Paul: Ja! Toe maar!

Ina: Hier is weer een deur, Paul.

Paul: Op slot?

Ina: Alleen gegrendeld, geloof ik

Paul: Probeer 'ns.

Ina: 't Lijkt wel of... Ja! (slaat erin ze te openen) Zo! En nou...

Paul: Huh... huh... Zo. Goddank, frisse lucht.

Ina: Ho... kun je... kun je 'm eventjes neerleggen?

Paul: Ja ja, ik leg 'm hier, hier op de stoep... Zo. Zo. Dat is dat.

Wyman: (kreunt)

Paul: Zo... Ja, rustig maar, Tony, je bent nu veilig.

Wyman: Ze... ze zetten 't huis in brand. Je moet proberen ..

Paul: Nou luister, jongen, ik zal proberen je... je een paar passen te laten lopen. Nou, kom, je arm over m'n schouder.

Wyman: Eh... ja, ja.

Paul: Zo! Daar gaan we dan! Voorzichtig maar.

Ina: Hier... is een ouwe tuinbank.

Paul: Ja! Hier maar op. Eh... zo... Voorzichtig.

Ina: Ja...

Paul: Ja... Zo...

Wyman: Ze... ze hebben me... d'r in laten lopen. Ze zijn... van plan... om...

Ina: Hij heeft een klap op z'n hoofd gehad. Kijk maar, hier.

Paul: We kunnen proberen bij een boerderij te komen.

Ina: Ja, maar we kunnen 'm toch in de auto leggen?

Paul: Ach nee, dat halen we toch niet. Die staat hier een kilometer vandaan.

Ina: Ga jij dan maar, dan blijf ik hier bij 'm.

Wyman: Vlaanderen...

Paul: Ja, Tony?

Wyman: Jij... jij, Vlaanderen, ik... wou... je iets zeggen.

Paul: Ja, toe, zeg het maar, jongen.

Wyman: Over Kelburn.

Paul: Over Julia Kelburn?

Wyman: Nee, Kelburn. Je... je weet wel, Kelburn.

Paul: Ja, wat is daar mee?

Wyman: Huh... Kel... burn... laat 'm niet... gevaarlijk...

Paul: Hij is weer buiten kennis. Ina, jij kunt nu beter met me meegaan. We kunnen toch niets voor 'm doen voor we een dokter hebben.

Ina: Ja, da's goed, Paul.

Paul: Kom mee. Deze kant uit. (ze gaan op weg)

Ina: Ontzettend, zo gauw als dat vuur om zich heen greep.

Paul: Ja, dat... dat was die petroleum, natuurlijk.

Ina: Ja...

Paul: Sapristi, kijk maar 'ns even om!

Ina: Ja... Wat denk jij nou dat Wyman daar uitvoerde?

Paul: Dat begrijp ik ook niet erg. Blijkbaar hebben ze 'm opgewacht en hem de volle laag gegeven. Ach, jongen, wat zag die kerel er uit. 't Is te hopen dat we gauw een dokter vinden.

Ina: Van die Fiona Scott hebben we tot nu toe nog niets gemerkt. Ik vraag me af of er eigenlijk wel zo iemand bestaat.

Paul: Ah, die heeft natuurlijk d'r instructies gekregen, dat begrijp je wel. Licht 'ns bij, Ina.

Ina: Ja.

Paul: Ja, hier hebben we de staaldraad.

Ina: Ja...

Paul: En hier, de wagen.

Ina: O, eindelijk. De hemel zij dank.

Paul: Zo. Het zal nou niet lang meer duren. (ze stappen in)

Ina: (zucht) Foei, foei. (zucht)

Paul: Zo. (probeert te starten) Hé! Wat gek! Met dit weer moet ie toch direct aanslaan? (probeert het nog eens) Nee, dat heb ik nog nooit meegemaakt. (stapt uit)

Ina: Paul, wat ga je doen?

Paul: Ik ga 'ns even kijken. Geef me de lantaren eens even?

Ina: Ja. Asjeblieft.

Paul: Merci. (opent de motorkap) Is dat mooi!

Ina: Wat?

Paul: Ze hebben de stroomverdeler onklaar gemaakt. Nou, dat wordt lopen kindje, daar helpt geen lieve moeder aan.

Ina: Is het nog ver, Paul?

Paul: Nee, we zijn direct aan het eind van de laan.

Ina: Paul?

Paul: Ja?

Ina: Wat is dat daar voor een gebouwtje?

Paul: Waar?

Ina: Daar links, je kunt het net door de takken zien. 't Lijkt wel een... een hut.

Paul: Ja, inderdaad, ja. Laten we 'ns gaan kijken. (ze gaan er naartoe - zoemend geluid)

Ina: Nou? Wat is het, denk je?

Paul: Ja. 't Is in ieder geval geen hut. Hoor je dat geluid?

Ina: 't Lijkt wel een motor.

Paul: Precies. Een klein krachtcentraletje. Dat moet natuurlijk de stroom leveren voor het huis.

Ina: Je bedoelt voor "De golfbreker"?

Paul: Ja. D'r zit daar een spleet in de deur, 'ns kijken of we wat kunnen zien. Geef de lantaren eens.

Ina: Ja, hier... En?

Paul: Ja, wat schakelaars en zo. Ja! natuurlijk, een... een kleine centrale. Nou ja, kom maar, kind, we gaan terug naar de weg... Ik begrijp er niks meer van. Je zou toch zeggen dat de omwonenden die brand nu toch wel gemerkt zouden hebben.

Ina: 't Is net of de gloed nou wat minder wordt. (schrikt) Nee!

Paul: Wat is er? Nou, waarom ga je niet verder?

Ina: Kijk dan, Paul: de hekken, ze zijn dicht!

Paul: Wat...? Sapristi, je hebt gelijk. Die zijn dicht! Kom 'ns mee! (ze lopen erheen)

Ina: Kijk, daar! Een hangslot!

Paul: Ja, ik zie het. Een hangslot aan een ketting.

Ina: Wat doen we nou?

Paul: Ja, wat doen we nou. Ja, ik zou kunnen proberen d'r overheen te klimmen natuurlijk en...

Ina: Nee, Paul, dat doe je niet. En ik dan?

Paul: Wat heeft dat nou weer te betekenen? Nou ja, misschien alleen maar de bedoeling om ons op te houden. Maar ja, d'r moet toch een gaatje zijn waar we door kunnen!

Ina: Eh... eh... erlangs misschien? Wat is dat daar?

Paul: Dat? Prikkelraad. En bij jou?

Ina: Ja, hetzelfde. 't Ziet er nieuw uit, en sterk.

Paul: We moeten hier uit kunnen. Laten we die kant 'ns opgaan. (er komt een auto aan)

Ina: Paul! Ik hoor een wagen.

Paul: Wat? Waar?

Ina: Ik zag de lichten op de toppen van de bomen.

Paul: Ja! Je hebt gelijk, ja, en ze komen hierheen.

Ina: O, ze zullen die gloed van de brand gezien hebben. (iemand stapt uit)

Paul: Hallo!

stem: Hallo, Vlaanderen! 't Spijt me dat we wat laat zijn.

Paul: Nee maar, Langdon.

Ina: Kijk, Paul, daar is Kelburn ook!

Kelburn: Goeienavond, Vlaanderen. We hadden de grootste moeite om dit gat te vinden. Waarom heb je ons gevraagd hier naartoe te komen?

Paul: Ik? U gevraagd om hierheen te komen?

Kelburn: Ja.

Paul: Wanneer?

Kelburn: Wat bedoel je met “wanneer”? Ik kreeg je briefje net toen ik klaar was met eten.

Paul: Briefje? Wat stond er op dat briefje?

Kelburn: Nou, je vroeg me hierheen te komen vanavond. Je had een inlichting voor me in verband met m'n vrouw. Maar waarom je me naar zo'n gat als dit laat komen, da's me nog een raadsel.

Paul: Maar ik heb helemaal geen briefje geschreven, Kelburn. Ik heb u helemaal niet gevraagd om hierheen te komen.

Kelburn: Wat zeg je nou! Maar wie deed dat dan wel?

Langdon: Ja, wacht 'ns! Wat is dat? Wat brandt daarboven op de heuvel?

Paul: Een brand, ja! En Tony Wyman ligt daar in de buurt, zwaar gewond. Hij heeft een dokter nodig, en zo gauw mogelijk.

Kelburn: Tony Wyman? Is die hier?

Paul: Ja!

Kelburn: Was het dat wat je me te vertellen had, Vlaanderen? Dat mijn vrouw en Tony Wyman hier...

Paul: Ik had u helemaal niks te vertellen, Kelburn. Alleen dit: dat ik je geen briefje gestuurd heb.

Kelburn: Maar iemand moet dat toch gedaan hebben?

Ina: Ja, voor we verder gaan, meneer Kelburn, die Wyman is er heel erg aan toe. We moeten een dokter voor 'm gaan halen.

Langdon: Waar is ie ergens, mevrouw Vlaanderen?

Ina: In de buurt van het huis, we moesten 'm daar wel even achterlaten.

Langdon: Nou goed, ik rij terug naar het dorp. Eh... blijft u dan even hier, meneer Kelburn?

Kelburn: Ja, goed. Maar maak het niet te lang, Langdon

Langdon: Nee nee.

Paul: En bel ook de brandweer, natuurlijk?

Langdon: Ja! Okay.

Kelburn: Kan ik daar dat hek door, of is dat gesloten?

Paul: Nee, dat is gesloten. (Langdon vertrekt)

Kelburn: Ja, d'r moet toch een mogelijkheid zijn om... Laten we dat prikkeldraad maar eens bekijken.

Paul: Dat hebben we al gedaan.

Kelburn: Vlaanderen, hier, misschien als we de draad proberen op te lichten.

Paul: Ja, goed, ik kom.

Ina: Paul! Wacht!

Paul: Ja, wat is er, Ina?

Ina: Kijk dan! Daar, waar de lantaren op schijnt.

Paul: Da's een eekhoorn, ja. Ja, waarschijnlijk verward gezeten in het prikkeldraad, niet?

Ina: Nee, liefje, kijk dan goed! Dat vachtje is helemaal geschroeid!

Paul: Goeie genade! Je hebt gelijk, vrouwtje, dat... dat beest is geëlektrocuteerd!... Raak die draad niet aan, Kelburn!

Ina: Niet aankomen, meneer Kelburn! Er staat stroom op de draad.

Kelburn: Wat!? Nou nou nou, dat was een dubbeltje op z'n kant! Ik wou het net gaan optillen.

Ina: Paul, dat was het natuurlijk waar Wyman het over had: hij moet geweten hebben dat meneer Kelburn hierheen zou komen en hij zei ons dat we 'm moesten waarschuwen.

Kelburn: Wat bedoelt u, mevrouw?

Ina: O, Tony zei ons dat we u moesten waarschuwen voor het prikkeldraad. Hij zei letterlijk: "Kelburn... laat 'm niet... ge-gevaarlijk."

Kelburn: Mm, zei ie dat?

Ina: Ja!

Kelburn: Maar hoe wist Wyman dat ik hierheen zou komen? Heb jij 'm dat gezegd, Vlaanderen?

Paul: Ik heb u toch al gezegd dat ik niets wist van die komst van u.

Kelburn: Ja, ja, natuurlijk. Ik vraag me af of Wyman mij dat briefje gestuurd kan hebben...

Paul: Als dat zo is, dan was het kennelijk bedoeld als een val voor u om u hierheen te lokken.

Kelburn: Ja, dat bedoel ik.

Paul: Waarom waarschuwde hij u dan voor dat gevaar dat u zou dreigen?

(op Scotland Yard)

Paul: Nou, ten slotte zijn we naar dat krachtstationnetje gegaan en hebben de stroom uitgeschakeld.

Sir Graham: Tjonge jonge, dat was me het nachtje wel voor jullie, Vlaanderen.

Paul: Ja, zegt u dat wel. En met dat al heb ik nog steeds geen contact gehad met die juffrouw Fiona Scott.

Sir Graham: Nou, dat verbaast me - na wat er gebeurd is - helemaal niet, hoor.

Paul: À propos, hoe bent u toch achter dat telefoonnummer van d'r gekomen?

Sir Graham: Van de politie in Brighton. Wat ik zeggen wou: dat huis is op het ogenblik in het bezit van een zekere familie Delaware, die de laatste twee jaar in Californië woont. Ze konden er niet de prijs voor krijgen die ze vroegen, vandaar dat het nog steeds onbewoond is.

Paul: Zo? Ja...

Sir Graham: Ja, ik vraag me nou maar af waarom Wyman naar dat huis toe ging. 't Ziet er wel naar uit dat ie erheen ging om iemand te ontmoeten, maar wie?

Paul: Ja, dat weet ik natuurlijk ook niet.

inspecteur Raine: Het kan zijn dat hij op u wachtte, meneer Vlaanderen.

Paul: Op mij? Hoe bedoelt u dat, inspecteur?

Raine: Nou, naar wat u vertelde verwachtte hij u inderdaad. Hij hoorde voetstappen en riep toen direct uw naam.

Paul: Ja, dat is wel zo, ja... Maar ja, maar dat hoeft dan nog niet te betekenen dat hij juist daarvoor naar dat huis toe is gegaan?

Raine: Ik weet niet... Kelburn hoeft niet de enige persoon geweest te zijn die een door u ondertekend briefje ontving.

Sir Graham: Daar zeg jij iets, Raine. Heb jij dat briefje gezien, Vlaanderen?

Paul: Jawel, en het was wel getekend met mijn naam, maar het was niet mijn handtekening.

Sir Graham: Ja, dat kon Kelburn niet weten, natuurlijk. Hij kende jouw handschrift niet.

Paul: Nee, en evenmin ken ik het handschrift van Langdon of Kelburn. Het kan best door één van die twee geschreven zijn, alleen om bij eventuele ontdekking hun aanwezigheid in dat huis te verklaren.

Sir Graham: Ja, dat is waar, ja.

Paul: Vertel eens, hoe staat het eigenlijk met die Wyman?

Raine: Niet al te best, vrees ik. Ze maken zich bezorgd over z'n hart, of dat het zal houden.

Sir Graham: Ja, niet te verwonderen, als je bedenkt dat er in één week twee aanslagen op z'n leven zijn gepleegd, hè? (er wordt geklopt - deur open)

stem: Mag ik binnenkomen, Sir Graham?

Sir Graham: Ja natuurlijk, kom binnen, eh... Burton. Vlaanderen, dit is meneer Burton, chef recherche uit Brighton, van de centrale inlichtingendienst.

Paul: Goedemorgen!

Brighton: Ah, meneer Vlaanderen. Prettig 'ns kennis met u te maken.

Raine: Nou? Vertel 'ns: nog nieuws over Fiona Scott?

Brighton: Geen spoor. Ze heeft blijkbaar na haar telefoontje met meneer Vlaanderen haar hielen gelicht en is van de aarde verdwenen. We blijven er achter aanzitten, natuurlijk. Maar ik heb toch wel iets dat u waarschijnlijk zal interesseren, mijne heren.

Sir Graham: Wat zit er in die envelop?

Brighton: Het is het rapport over de vingerafdrukken die we nog in die villa, die "Golfbreker", gevonden hebben. Er is er één bij die kennelijk afkomstig moet zijn van een zekere Midge Harris. U kent 'm wel, inspecteur, Midge Harris. Hij was destijds gearresteerd.

Sir Graham: Midge Harris? Ach ja, natuurlijk! Die hebben wij toen opgesloten in Brixton.

Raine: Precies. Die zit daar z'n vonnis af te wachten. Een week of drie geleden hebben we 'm vastgezet. Hij had portie aan die ruitentikkerij in die juwelierszaak in Regent Street.

Sir Graham: Ja! Jij was toen in Amerika, Vlaanderen. Er was toen een ruit ingeslagen in een juwelierswinkel in Regent Street en we kregen Harris toen te pakken, en vier getuigen - waaronder de juwelier - hebben 'm toen herkend.

Paul: Ja, ja, natuurlijk, ja. Maar dan moet hij dus een tijdje geleden daar in die "Golfbreker" binnen geweest zijn?

Brighton: Dat moet geweest zijn voor wij hem te pakken kregen.

Paul: Ja... Vertel 'ns, Sir Graham, zou ik niet eens een woordje met die Midge kunnen gaan praten?

Sir Graham: Ach, 'k zou niet weten waarom niet, als jij denkt dat dat enig nut heeft.

Raine: Je verknoeit je tijd, meneer Vlaanderen.

Paul: Hoezo?

Raine: Midge laat niks los. Ik ben op de dag dat ie gearresteerd werd zes uur achtereen met 'm bezig geweest. Ik heb toen ook niets uit 'm kunnen krijgen. Niets over z'n kornuiten, de post of wat ook. Nee, die slaat niet door.

Paul: Ja... (telefoon) Maar ik zou 'm toch wel even onder vier ogen willen spreken, inspecteur.

Sir Graham: (neemt op) Hallo?... Ja, spreekt u mee... Ja?... Zo... O, Burton?... Ja, die is hier. Voor u, Burton.

Brighton: Dank u. Ja, hallo?... Wanneer is dat gebeurd?... Juist. Ja. Nou, je weet het: 't gewone routinewerk, 't zelfde als altijd. Merci.... (legt de hoorn neer) Nou, d'r is slecht nieuws, mijne heren: Tony Wyman is dood.

Sir Graham: Hè?

Brighton: Vanmorgen overleden zonder bij kennis gekomen te zijn.

(Paul komt thuis)

Ina: Ben jij dat, Paul?

Paul: Ja. Waar ben je?

Ina: Hier, in de zitkamer.

Paul: O, Dan kom ik bij je. Nou nou, schenk maar een sherry'tje voor mij in, kind, 'k had een miserabel ochtendje.

Ina: Nog nieuws over Tony Wyman?

Paul: Ja..., en niet al te best nieuws.

Ina: Is ie... dood?

Paul: Ja, helaas. Als we nou nog maar geweten hadden hoe ie daar kwam! En wat die daar uitvoerde.

Ina: Wat zegt Sir Graham ervan?

Paul: Ja, die is net zo ver als wij.

Ina: Denk jij niet dat die Fiona Scott 'm daarheen gelokt heeft?

Paul: Dat is mogelijk, natuurlijk. In ieder geval had ie een afspraak met iemand.

Ina: Kelburn misschien?

Paul: Die kan het geweest zijn, ja.

Ina: À propos, Kelburn, z'n vrouw is vanmorgen hier geweest.

Paul: Linda? Wanneer was dat?

Ina: Vanmorgen, even nadat jij weg was.

Paul: Ga 'ns door, Ina! Wat had ze?

Ina: Nou, 't zal kwart over elfen geweest zijn toen er gebeld werd...

Linda: Ina, ik moet je man spreken. Ik begrijp natuurlijk wel dat ie nu liever niet lastig gevallen wil worden...

Ina: Ja, 't spijt me, Linda, maar hij is niet thuis, hij is op Scotland Yard.

Linda: Oh... Hoe laat zou ie terugkomen, denk je?

Ina: Dat weet ik echt niet. Het kan wel avond worden.

Linda: Ach, wat jammer... Ja.... Je... je bent weg geweest, hè?

Ina: Mm, we zijn een paar dagen naar Brighton geweest.

Linda: Ja, ja, dat weet ik. Ik heb je nog opgebeld. 'k Heb trouwens een boodschap voor jullie achtergelaten.

Ina: Ja, die hebben we dezelfde dag nog ontvangen, maar d'r was echt niets om je bezorgd over te maken.

Linda: Oh! Goed... (lachje) Dank je.

Ina: Linda...

Linda: Mm?

Ina: Ik kreeg de indruk dat er bepaalde moeilijkheden zijn tussen jou en je man?

Linda: Nou, dat is wel heel zacht uitgedrukt. Nee, de zaken staan er anders voor, Ina. Het... het wordt allemaal langzamerhand ondraaglijk. Hij leeft voortdurend in de veronderstelling dat ik een verhouding heb met de een of andere jongere man!

Ina: Mm! Maar wij zagen je op een avond toch nog in een sportwagen met Larry Cross?

Linda: Larry Cross?

Ina: Mm, de secretaris van Dr. Benkary. 't Was al laat. Jullie zaten samen in een crèmekleurige sportwagen.

Linda: Een crèmekleurige... Nee... Ach ja, natuurlijk, dat herinner ik me nu wel. Zo, heet die man Larry Cross? Dat wist ik helemaal niet. Eh... ja, natuurlijk wist ik wel dat ie de secretaris is van Dr. Benkary. Anders zou ik zeker geen lift van 'm hebben geaccepteerd.

Ina: Mm. Was het dat?

Linda: Ja, ik was naar de bioscoop geweest in Curzon Street en ik kon met geen mogelijkheid een taxi krijgen. Plotseling reed hij toen langzaam met me op en vroeg of ie me een lift kon geven. Nou, ik was blij toe.

Ina: Maar hoe wist je dan dat ie de secretaris van de dokter was?

Linda: Nou zeg, ik ben toch zelf ook bij die dokter geweest.

Ina: Oh?

Linda: Die man, eh... Larry Cross zei je toch, hè?...

Ina: Mm.

Linda: ...nou, die man noteert daar de verschillende afspraken.

Ina: Waarom moest jij de dokter consulteren, Linda?

Linda: Mm, 'k voelde me erg nerveus de laatste tijd. 'k Was over m'n toeren. Ik sliep niet meer. Wat ten slotte wel voor de hand lag na alles wat ik heb meegemaakt de laatste tijd.

Ina: Ja. Wist jij dat Julia ook onder behandeling van Dr. Benkary was geweest?

Linda: Jazeker. En dat was ook de reden waarom ik daarheen ben gegaan. Ja, Julia dweept met 'r.

Ina: Vertel 'ns, weet jij ook waarvoor Julia onder behandeling was?

Linda: Ja... Julia gebruikte verdovende middelen...

Ina: Mm!

Linda: ...en Benkary probeerde haar d'r van af te helpen.

Ina: Is het dat?

Linda: Mm.

Ina: Zo... Vertel 'ns, Linda, is het misschien alleen na de dood van Julia dat er iets mis is gegaan tussen jou en je man?

Linda: Ja, ach... de dingen zijn eigenlijk allemaal veel moeilijker geworden sinds de dag dat Mike Langdon teruggekomen is. Ik vraag me wel 'ns af of hij bepaalde zaken - eh... dingen die ik niet weet - aan George opdringt.

Ina: Waarom zou hij dat doen?

Linda: Nou, hij heeft me een paar maal in die... in die nachtclub gezien, in dat "Keldertje", in gezelschap van Tony Wyman. Zeg, dat is waar ook, daar las ik vanmorgen iets over in de krant. Is ie er erg aan toe?

Ina: Mm, 'k vrees van wel.

Linda: Was ie bij kennis toen jullie 'm vonden?

Ina: Nee. Hij was ontzettend toegetakeld. Was bijna voortdurend buiten kennis. 't Was volkomen onmogelijk om iets uit 'm te krijgen. Dat wou je toch weten, niet?

Linda: Hè? O, nee nee nee nee, ik bedoelde niets in 't bijzonder. Ik vroeg me alleen maar af hoe het met 'm zou zijn.

Ina: Je wou Paul dus spreken over Tony Wyman?

Linda: Nee nee, 't was iets heel anders. 'k Heb je trouwens al het meeste verteld van wat me op het hart ligt.

Ina: 't Meeste?

Linda: Mm.

Ina: Maar waarom vertel je me de rest niet?

Linda: Nou dan, eh... het gaat hierom, Ina: ik heb toevallig een gesprek afgeluisterd tussen mijn man en Mike Langdon. Mike vertelde m'n man dat jouw man de enige zou zijn die 'm aan bewijsmateriaal omtrent mij zou kunnen helpen.

Ina: Bewijsmateriaal?

Linda: Ja. In verband met m'n echtscheiding.

Ina: (lachje) Maak je wat dat betreft niet ongerust. Voor zulke dingen is Paul hoegenaamd niet te vinden.

Linda: (zucht)

Ina: O nee, maak je daar geen zorgen over. Maar kom, zal ik een kop koffie voor je halen?

Linda: Ja, dat wou ik graag, Ina.

Paul: En hoe laat ging ze ongeveer weg?

Ina: Tegen twaalfen zowat. Als je 't mij vraagt is ze een heel gecompliceerd vrouwtje, Paul. Was ze vroeger ook al.

Paul: Waarom denk je dat ze eigenlijk hier kwam vanmorgen?

Ina: Ik kreeg de indruk dat het er haar alleen maar om te doen was te weten of Tony Wyman iets had losgelaten.

Paul: Ja, zo denk ik er ook over, zeg. Eh... hoe laat gaan we aan tafel?

Ina: Nou, gewoon, om één uur. Waarom vraag je dat? Heb je nog afspraken?

Paul: Ja, om drie uur, met Ken Sinclair, een verslaggever van de redactie Criminele Zaken van de Evening World.

Ina: Waar moet je die over hebben?

Paul: Nou, dat zal ik je zeggen. Ik heb morgenmiddag een soort vraaggesprek met een zekere Midge Harris en ik heb zo'n idee dat Ken iets meer over die man weet. Het schijnt dat die Harris een week of drie geleden gearresteerd is in verband met een kraak in Regent Street.

Ina: Zo?

Paul: Ja, en nou heeft de politie in Brighton gisteren in vingerafdrukken van 'm gevonden in "De Golfbreker".

Ina: Maar dat kan toch niet als die Harris in de gevangenis zit?

Paul: Nee, het zijn ouwe afdrucken. Midge moet daar enige tijd geleden in huis geweest zijn.

Ina: Ooo... En heeft de politie hem al ondervraagd?

Paul: Jawel, maar ze konden niets uit 'm krijgen en daarom ga ik 'ns een babbeltje met 'm maken.

Ina: En waarom denk je dat jou dat wel zal lukken?

Paul: Oh... een hele tijd geleden heb ik 'm 'ns een dienst bewezen. Ja, en behalve dat: alle aardige mensen praten graag met me. Dat moet jij toch weten, liefje?

Ina: (lacht) Ja, goed hoor, laten we nou maar aan tafel gaan.

Ken Sinclair: Hallo, Vlaanderen!

Paul: Hallo, Ken.

Sinclair: Dus leef jij nog?

Paul: Dat zie je. Prettig dat je even een kwartiertje voor me hebben kunnen uittrekken.

een kelner: Wat zal het zijn, heren?

Paul: 'n Slappe whisky, graag. Wat drink jij, Ken?

Sinclair: Nou, ik heb nog, dank je. Nou, vertel 'ns, waar gaat het om?

Paul: Nou dan. Terwijl ik in Amerika was op tournee was er hier in Regent Street een behoorlijke ruitentikkerij aan de gang. De politie arresteerde toen een zekere Midge Harris.

Sinclair: Klopt, ja.

Paul: Vertel jij me nou 'ns precies wat je daarvan weet.

Sinclair: Nou... nou, ze zijn d'r vandoor gegaan met een buit aan juwelen ter waarde van zeker een kwart miljoen. Midge was er bij betrokken, daar was geen twijfel aan, ze hebben 'm herkend. (kucht) Ja... Ja, maar hoewel hij d'r bij betrokken was, de man met de hersens die achter de hele zaak zat, ja, dat was natuurlijk heel iemand anders.

Paul: Zo... En heb jij enig idee wie dat kan zijn?

Sinclair: Dat is een meneer ie ze kortweg "de heler" noemen. Ja, volgens mij is er geen twijfel mogelijk of die zat achter de operatie. En laten we gerust zeggen dat hij de man is die achter alle belangrijke misdaden van de laatste tijd zit.

Paul: Ja...

Sinclair: Hé zeg, maar waarom interesseer jij je voor die Midge Harris en de heler? Ik dacht dat je achter die Kelburn-affaire aan zat.

Paul: Ja, dat doe ik ook, ja.

Sinclair: Denk je dat er enig verband bestaat?

Paul: 't Kan zijn. Maar vertel me nou eens iets over die Midge Harris. Wat heeft ie de laatste twee-drie jaar uitgevoerd.

Sinclair: Mm, nou... Hij had een baantje bij een transportfirma voor een tijdje. Ja, maar dat was alleen maar een dekmantel voor z'n suspecte andere zaakjes, (lachje) om het maar 'ns zacht uit te drukken, dat staat voor mij wel vast. En hij had een juffie aan de hand, een zekere Sally Jackson. Een vreemd typetje, oorspronkelijk studente aan de Academie voor Schone Kunsten, maar opeens is ze toen een dameskapperszaakje begonnen in Camden Town.

Paul: Sally Jackson?

Sinclair: Ja.

Paul: Zo... Eh... hoe lang heeft die omgang geduurd?

Sinclair: Een jaar of... drie-vier.

Paul: Zo?

Sinclair: 'k Weet echt niet wat ze in die Midge zag. Da's een heel ander klasse mens dan zij.

(deurbel - deur wordt geopend)

vrouw: Wat mot u?

Paul: Ik zoek juffrouw Sally Jackson.

vrouw: Dan ken je lang zoeken, die is er niet.

Paul: Ah. Hebt u enig idee waar ik d'r kan vinden?

vrouw: Al sla je me dood. Ga maar 'ns zoeken in Parijs, of de Riviera.

Paul: Heeft ze geen adres achtergelaten?

vrouw: Nee, geen woord. Ze heb me alleen maar gevraagd om een oogje op de zaak te houden.

Paul: Zo. En u weet ook niet wanneer juffrouw Jackson thuiskomt?

vrouw: Nou, voorlopig niet, hoop ik. Maar wie bent u eigenlijk dat u me dat allemaal vraagt? Toch niet van de politie, wel?

Paul: Nee, dat niet. Ik ben een vriend van Midge Harris.

vrouw: Midge? O, die... Nou, die weet van voren niet dat ie van achteren leeft. En een jatter ook nog. Nee, die vent deugt niet. Zonde van dat meissie dat ze met die vent omgang heeft.

Paul: Het spijt me dat ik wat laat ben, inspecteur, maar ik heb het erg druk vandaag.

Raine: O, dat geeft niets. Ik heb met de directeur gesproken. Ze zijn Harris gaan halen.

Paul: Mooi. Wat ik zeggen wou, ik ben vanmorgen op zoek geweest naar een zekere juffrouw Sally Jackson.

Raine: (lachje) 't Vriendinnetje van Midge.

Paul: O, dat weet je al.

Raine: Jazeker. Ze was natuurlijk niet thuis?

Paul: Nee, ze zit in Zuid-Frankrijk naar het schijnt.

Raine: (lachje) Dat verbaast me niets. Direct nadat we Midge gepikt hadden zat Sally overdreven goed in haar contanten en ging een reisje maken.

Paul: En waar had ze dat geld vandaan, denk je?

Raine: Ach... d'r is natuurlijk wel iemand geweest die haar om zo te zeggen in bescherming genomen heeft om zodoende Midge te beletten z'n mond voorbij te praten.

Paul: Ja...

gevangenisdirecteur: (komt binnen) Goeiemiddag, inspecteur.

Raine: Goedemiddag. Mag ik u de heer Vlaanderen voorstellen?

Paul: Hoe maakt u het?

gevangenisdirecteur: Ach, meneer Vlaanderen. Aangenaam kennis met u te maken. Nou, alles is zover in orde, inspecteur. Hij zit in de kleine regentenkamer.

Raine: Hoe is de stemming?

gevangenisdirecteur: Nogal zuur. Ik betwijfel hard of u iets los van 'm zult krijgen.

Raine: Zo. Nou, Vlaanderen, je mag 'm hebben. Ik zou zeggen: geluk ermee.

gevangenisdirecteur: Deze kant maar uit, eh... meneer Vlaanderen.

Paul: Graag.

Midge Harris: Nou? Waar gaat het om, meneer Vlaanderen? Waar kwam u voor?

Paul: Ga zitten, Midge, maak het je makkelijk. Sigaret?

Harris: Ja, graag.

Paul: Hier, heb je vuur. (aansteker - Midge inhaleert) Zo...

Harris: Ja, dat eh... dat is het eerste trekkie wat ik doe sinds ze me in dat stinkhol hebben opgesloten.

Paul: Ja, het was een tegenvaller dat ze je zo gauw te pakken hadden, niet?

Harris: Nou...

Paul: Je had er wel portie aan, natuurlijk

Harris: O, bent u daarvoor gekomen. Om d'r achter te komen. Maar de politieknots had het nou eenmaal in z'n knar gezet dat ik het heb gedaan.

Paul: Nou, als de politieknots zegt dat jij het gedaan hebt, dan heb je 't ook wel gedaan, niet. (lachje) Nee, Midge, dat heeft hier niks mee te maken. Ik heb je hulp nodig voor iets heel anders.

Harris: En dat is?

Paul: Vannacht heeft iemand geprobeerd mij van kant te maken.

Harris: Van... van kant te maken? U?

Paul: Ja.

Harris: (lachje) Kom nou, maak het een beetje

Paul: Nee nee nee, ik maak geen grapjes. Het gebeurde in de buurt van Brighton, in een villa, "De Golfbreker". Ben jij daar ooit binnen geweest, Midge?

Harris: Van m'n leven niet.

Paul: Zo? Da's dan wel heel sterk: ze hebben daar vingerafdrukken van jou gevonden in één van de kamers.

Harris: Wie heb u dat verteld?

Paul: Inspecteur Raine.

Harris: Nou, eh... die vrijer smoest maar wat. Hoe kunnen ze nou vingerafdrukken van mij gevonden hebben in eh... in... Hoe heet die tent?

Paul: "De Golfbreker".

Harris: "De Golfbreker?" Ik zit hier al drie weken!

Paul: Nou, ik zeg ook niet dat je daar kort geleden geweest bent, Midge, of dat jij iets met die aanslag op mijn leven te maken zou hebben.

Harris: Waar wou u dan heen?

Paul: Nou, alleen maar dat jij kort geleden in die "Golfbreker" bent geweest en dat de persoon die mij gevraagd had daarheen te komen geprobeerd heeft mij een kopje kleiner te maken.

Harris: Ik weet niet over wie je 't hebt.

Paul: Ik heb het over Margo. Beter gezegd: de heler.

Harris: 'k Heb nooit van iemand gehoord die... die Margo zou heten en ik ben in geen jaren in Brighton geweest.

Paul: Hoe komen jouw vingerafdrukken daar dan?

Harris: Eh... eh... eh..., dat weet ik niet. Hier zal wel een eh... in mekaar gezet rotstreekie geweest zijn om mij d'r in te laten lopen. 't Is niks bijzonders.

Paul: Luister, Midge. Ik wil je niet van streek maken, jongen, maar je zit in een verduveld smerige hoek op het ogenblik. Als ik jou was, dan...

Harris: Nee, u zit niet in mijn stalletje, meneer Vlaanderen, dus hou je zogenaamde raadgevingen maar voor jezelf.

Paul: Goed, Midge! Als jij niks te zeggen hebt, dan ga ik wel 'ns een ander praatje maken, met een vriendinnetje van je. Dat lijkt me, wat mij betreft, vruchtbaarder.

Harris: Hè? Vriendinnetje?...

Paul: Mm. Sally Jackson.

Harris: Wat bedoelt u met "een ander praatje maken"?

Paul: Nou, ik was gisteren even bij d'r, maar ze had het zo druk dat ze vrijwel geen tijd had om me te woord te staan

Harris: U... u bent gisteren bij d'r geweest?

Paul: Ja.

Harris: Nee, dat geloof ik niet.

Paul: Dat is je goed recht, Harris.

Harris: Ja... Waar heb je d'r dan wel gezien? Wat voerde ze uit?

Paul: Nou, ik sprak d'r even in die kapperszaak van d'r. Ze werkte als een paard.

Harris: Nee, je moet je vergist hebben. Dat... dat is Sal niet geweest. Ze zit dik in haar poen op het ogenblik. Ze is eh... ze is naar Zuid-Frankrijk of zoiets.

Paul: Ja, dat denk jij.

Harris: Hoe bedoel je?

Paul: Nou, toen ze in de gaten had dat ik een vriend van jou was, probeerde ze direct om een honderdje van me te lenen. Dat klinkt nou niet bepaald of ze zwemt in d'r duiten, wel?

Harris: Ik eh... ik geloof je niet.

Paul: Goed, Midge, zoals je wilt. Je hoeft me niet te geloven.

Raine: Ja, dat is allemaal tot uw dienst, directeur, maar kijk: van ons standpunt bezien is het doel van iedere misdadiger... (deur gaat open) Ah, daar hebben we Vlaanderen. En? Geluk gehad?

Paul: Niet om over te roepen, vrees ik. Hij is een verzuurde kleine duivel, als je't mij vraagt.

Raine: Precies! En ik vertrouw 'm net zo ver als ik 'm zie, de... de...

Paul: Ja ja ja, we begrijpen je wel, Raine.

gevangenisdirecteur: Zo dan. Is er nog iets wat we voor u kunnen doen, inspecteur?

Raine: Nee. We zijn u erg dankbaar voor uw medewerking.

Paul: D'r is nog één kleinigheid, directeur, een kleine dienst die ik van u vragen wou.

gevangenisdirecteur: Als ik helpen kan, met genoeg, meneer Vlaanderen.

Paul: Binnen 24 uur zal er een briefkaart komen voor Harris, en op de rechter benedenhoek van die kaart staat dan een klein tekeningetje. Wilt u d'r wel extra op letten dat hij die kaart krijgt op het moment dat ie binnenkomt?

gevangenisdirecteur: Natuurlijk. Als ik vragen mag: hoe weet u dat van die kaart?

Raine: Ja, hoe ben jij daar achtergekomen, Vlaanderen? En wie is de afzender van die briefkaart?

Paul: Dat ben ik, inspecteur.

(huisbel - deur open)

Paul: (komt binnen) Ja, 't spijt me Charlie, ik had m'n sleutels weer 'ns vergeten.

Charlie: (lachje) Ach, dat geeft niks, meneer. (sluit de deur)

Paul: Zo! (zucht) Is m'n vrouw thuis?

Charlie: Eh... nee meneer, mevrouw is uit. Ze is zowat een half uur geleden uit gegaan.

Paul: Ah? waar is ze naartoe?

Charlie: Dat heeft mevrouw niet gezegd. Ze scheen nogal opgewonden, vond ik.

Paul: Opgewonden?

Charlie: Ja.

Paul: Hoe bedoel je?

Charlie: Nou, d'r was opgebeld, en... daarna kwam mevrouw in de keuken en... en ze zei...

Paul: Wat voor telefoon was dat? Wie belde d'r op?

Charlie: Dat weet ik niet, meneer, maar een paar minuten later kwam mevrouw nogal opgewonden in de keuken en... en toen zei ze dat ze uit ging.

Paul: Ja, maar heeft ze geen boodschap achtergelaten?

Charlie: Eh... dat wel meneer. Ze zei: Ik ga uit, Charlie, en mocht meneer vóór mij thuiskomen, zeg dan alleen maar... eh... Ja, en toen zei ze eigenlijk zoiets geks...

Paul: Ja, maar wat dan? Schiet op!

Charlie: Ze zei alleen maar twee woorden, meneer.

Paul: Wat voor twee woorden, Charlie? Kom!!

Charlie: Edgar Northampton.

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (3/2007)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.